

НАЙ-ГЛУПАВИТЕ МЪЖЕ В ДЕЛХИ

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Въпреки шеговитото признание, желанието да докаже, че за някои неща и Бирбал грешал, не напускало Акбар. Но тъй като Бирбал никога не вършел нищо неправилно, Акбар решил да му постави задача, която той не би могъл да изпълни. По този начин той щял да бъде удовлетворен, че е победител. „Ще бъде много весело“ — мислил си Акбар. И тъй, един ден той казал на приятеля си:

— Бирбал, аз съм виждал най-мъдрите мъже в империята. Сега искам да се срещна с най-глупавите. Може ли да намериш шестимата най-глупави мъже в Делхи?

— Ще се опитам, господарю! — отговорил Бирбал, без дори и да трепне от тази странна заръка.

На другата сутрин Бирбал станал рано и тръгнал по улиците на Делхи. Вглеждал се внимателно във всеки срещнат. Много скоро попаднал на един човек, който лежал по гръб в мръсна локва с широко разперени ръце над главата си. Той се мъчел да стане и размахвал крака във въздуха, но ръцете му оставали вдървени.

— Какво се опитваш да направиш? — попитал Бирбал, като го приближил.

— Искам да стана. Подхлъзнах се и паднах в локвата, като отивах да купя плат за жена ми — оплакал се мъжът, като още по-силно размахал крака във въздуха.

— Но защо не си помагаш с ръце? — недоумявал Бирбал — Ти би могъл много лесно да станеш!

— Да, но не мога да ги използвам! Ако ги разместя, ще объркам мярката и няма да знам колко дълъг трябва да е платът, който иска жена ми.

— В този случай, приятелю — отбелязал Бирбал с усмивка, — ти няма да можеш да станеш, сигурен съм. Но аз ще ти помогна! — и той веднага го хванал за косата и го изправил на крака.

— Благодаря ти! Благодаря ти! — казал мъжът с облекчение, продължавайки да държи ръце широко разтворени над главата си. — Аз се казвам Карим. Ти наистина много ми помогна!

— Добре, Карим! Ти също можеш да ми помогнеш, ако искаш! — отвърнал Бирбал. — Би ли дошъл с мене?

— Разбира се, защо не — съгласил се мигновено Карим и понеже бил толкова глупав, дори не се сетил да попита защо.

Както си вървели заедно, Бирбал забелязал друг човек, който яздел на кон. Конникът носел на главата си сноп слама.

— Защо носиш снопа на главата си? — попитал учудено Бирбал.
— Не можеш ли да го привържеш към гърба на коня?

— Не мога да го направя, господарю! — отговорил ездачът. — Този кон е толкова стар и болен, че може да умре, ако го натоваря с допълнителен товар. Той вече носи мен...

Бирбал едва не се разсмял от огромната глупост на конника. „Мислиш ли, че като носиш сламата на главата си, това намалява товара върху гърба на коня?!“ едва не попитал той. Но вместо това казал:

— Добри ми човече, кажи ми как се казваш?

— Аз съм Хасан — бил отговорът.

— В такъв случай, Хасан, ти си точно човекът, когото търся. Моля те, последвай ме.

Без дори да промърмори, Хасан обърнал коня си. Той започнал да язди след Бирбал и Карим, като продължавал да крепи снопа слама на главата си.

Както си вървели тримата, изведнъж Бирбал забелязал зад гърба си някакъв човек, който тичал към тях и си говорел сам на висок глас. Непознатият връхлетял върху Бирбал и го съборил на земята.

— Хей, какво правиш? Не можеш ли да гледаш къде вървиш?! — попитал Бирбал ядосано.

— А ти не можеш ли да гледаш къде вървиш?! — сопнал се непознатият не по-малко гневно. — Аз гонех звука от гласа си! Щях да го хвана, ако не бяхте се изпречили на пътя ми!

— Добре, не се тревожи! — усмихнал се Бирбал. — Ела с мене. Аз ще ти помогна да хванеш звука от твоя глас!

— Обещаваш ли? — попитал пътникът с облекчение.

— Да, непременно! — отговорил Бирбал и щом мъжът се присъединил към тях, те продължили пътя си.

Тъй като вече бил събрал трима, Бирбал започнал да се оглежда за четвъртия най-голям глупак в Делхи. Но, въпреки че обикалял целия ден, не успял да намери подходящ човек. Когато се свечерило, той повел тримата си спътници към двореца. Карим още държал ръцете си нагоре, Хасан яздел коня си и продължавал да крепи сламения сноп

върху главата си, а третият още се опитвал да хване звука от собствения си глас.

И накрая, както често се случва, докато Бирбал се чудел какво да направи, съвсем близо до портите на двореца забелязал някакъв превит надве човек, който упорито търсел нещо под светлината на уличния фенер.

— Какво търсиш, човече? — попитал го Бирбал.

— Загубих си пръстена с диамантите ей там в тъмното — отговорил непознатият, показвайки с ръка в далечната. — Но там нищо не се вижда и аз реших да го потърся тук, под фенера!

— Ах! — извикал Бирбал. — Ако дойдеш с мене, ще ти помогна да си намериш пръстена!

Непознатият се съгласил с готовност. Бирбал, твърде доволен от себе си, влязъл през портите на двореца, следван от четиримата си нови познати.

— Господарю! — обявил той като ги подредил пред смаяния Акбар. Хасан бил все още върху гърба на коня си. — Аз съм ви довел четиримата най-големи глупака на Делхи!

— Наистина ли? И как прецени, че точно те са най-глупавите? — поискал да узнае Акбар, който много се забавлявал и любопитството му нямало граници.

— Как ли, ами по делата, разбира се! — отвърнал Бирбал и разказал за всеки един от тях поотделно.

— Много добре! — казал накрая Акбар. — Но аз те бях помолил да ми доведеш шестте най-големи глупака в Делхи, а ти ми водиш четирима! — и очите му проблеснали при мисълта, че накрая е успял да надхитри Бирбал. „Няма съмнение, че моят приятел не е могъл да намери останалите двама!“

Бирбал обаче останал спокоен и отвърнал:

— Господарю, ако погледнете внимателно, ще видите, че поръчението ви е изпълнено. Останалите двама най-големи глупака на Делхи сме ние двамата с вас! Вие — защото ми дадохте толкова глупаво поръчение, а аз — защото бях достатъчно глупав да го изпълня! Това прави шест, нали?

— Така е! Така е, наистина! — съгласил се Акбар, като се наслаждавал на шегата. И се смял, докато сълзи му потекли от очите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.